

Krásná partie! Co je to?

Šachmaty v SSSR č. 2/1981

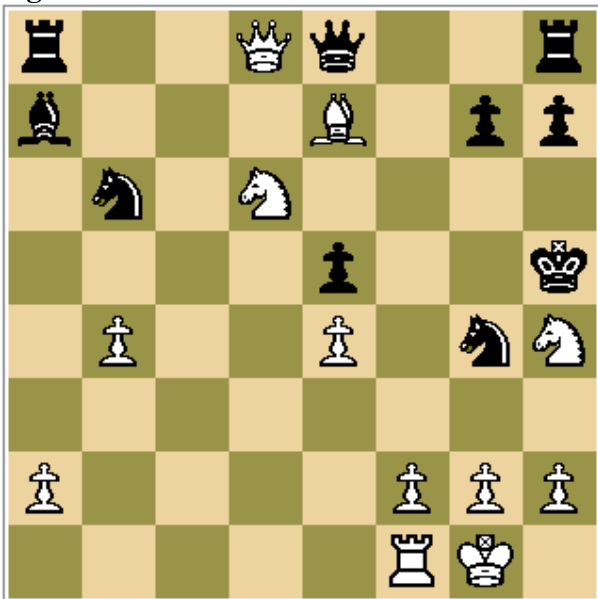
Řeč je o diskuzi, která se rozvinula po skončení skvělého mezinárodního turnaje velmistrů, který probíhal v Petrohradu (duben-květen 1914). Na turnaji byly uděleny zvláštní ceny za nejkrásnější partie. První cenu získal Capablanca za výhru nad Bernsteinem, druhou – Tarrasch za víhru nad Nimcovičem.

Uvedeme obě partie, které vyvolaly jak nadšené ohlasy, tak i řadu kritických poznámek.

Dámský gambit

Capablanca – Bernstein

1. d4 d5 2. Jf3 Jf6 3. c4 e6 4. Jc3 Jbd7 5. Sg5 Se7 6. e3 c6 7. Sd3 dxc4 8. Sxc4 b5 9. Sd3 a6 10. e4 e5 11. dxe5 Jg4 12. Sf4 Sc5 13. O-O Dc7 14. Vc1 f6 15. Sg3 fxe5 16. b4 Sa7 17. Sxb5 axb5 18. Jxb5 Dd8 19. Jd6+ Kf8 20. Vxc6 Jb6 21. Sh4 Dd7 22. Jxc8 Dxc6 23. Dd8+ De8 24. Se7+ Kf7 25. Jd6+ Kg6 26. Jh4+ Kh5

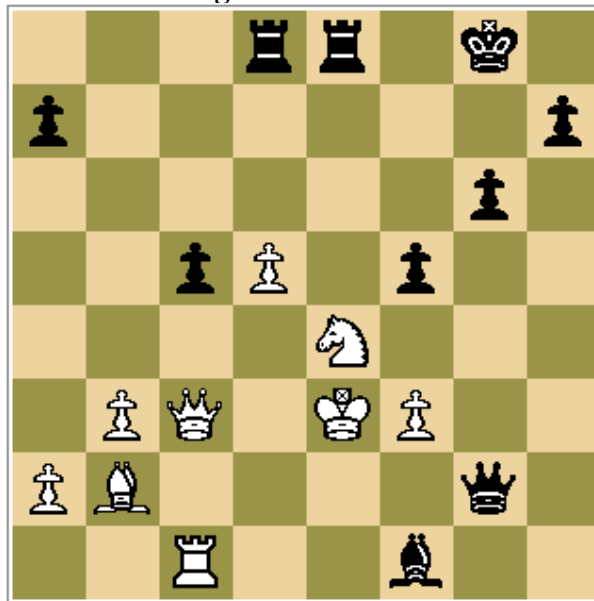

27. Jxe8 Vxd8 28. Jxg7+ Kh6 29. Jgf5+ Kh5 30. h3 Jc8 31. hxg4+ Kxg4 32. Sxd8 Vxd8 33. g3 Vd2 34. Kg2 Ve2 35. a4 Jb6 36. Je3+ Kh5 37. a5 Jd7 38. Jhf5 Jf6 39. b5 Sd4 40. Kf3 Va2 41. a6 Sa7 42. Vc1 Vb2 43. g4+ Kg5 44. Vc7 Vxf2+ 45. Kxf2 Jxg4+ 46. Kf3 1-0

Dámský gambit

Nimcovič – Tarrasch

1. d4 d5 2. Jf3 c5 3. c4 e6 4. e3 Jf6 5. Sd3 Jc6 6. O-O Sd6 7. b3 O-O 8. Sb2 b6 9. Jbd2 Sb7 10. Vc1 De7 11. cxd5 exd5 12. Jh4 g6 13. Jhf3 Vad8 14. dxc5 bxc5 15. Sb5 Je4 16. Sxc6 Sxc6 17. Dc2 Jxd2 18. Jxd2 d4 19. exd4 Sxh2+ 20. Kxh2 Dh4+ 21. Kg1 Sxg2! 22. f3 Vfe8 23. Je4 Dh1+ 24. Kf2 Sxf1 25. d5 f5 26. Dc3 Dg2+ 27. Ke3

27. ...Vxe4+ 28. fxe4 f4+ 29. Kxf4 Vf8+ 30. Ke5 Dh2+ 31. Ke6 Ve8+ 32. Kd7 Sb5# 0-1

Krásná partie. Krásný tah. Tyto okolnosti se dávno staly obvyklými pro příznivce šachu. Často je používáme, abychom vyjádřili svůj vztah k těm nebo jiným událostem, probíhajícím na šachovnici. Právě událostem, neboť šachová krása není statická.

Vida co napsal Em. Lasker: „Estetický okamžik v šachu je vždy spojený s děním. Estetické hodnocení se objevuje pouze tehdy, když figury něco dělají, když divák vidí tuto činnost, zapalující v něm zájem a poutající jeho pozornost k určitému jevu.“

K tomu je třeba dodat, že přesná kritéria šachové krásy do dnešní doby nejsou určena. Je třeba přiznat, že udělat to není zdaleka jednoduché, vždyť krása v šachu je pojem složitý, jako je složitá i samotná podstata naší starobylé hry.

Beze sporu, nicméně, v průběhu staletí je chápání krásy v šachu těsně spojeno

Dámský gambit
Marshall – Wolf

1. d4 d5 2. c4 dxc4 3. Jf3 Jf6 4. Jc3 a6 5. e3
e6 6. Sxc4 c5 7. O-O Jc6 8. a3 Dc7 9. De2
b5 10. Sa2 Sb7 11. dxc5 Sxc5 12. b4 Sd6 13.
Sb2 O-O 14. Vac1 Vad8 15. Sb1 Sa8 16. Je4
Jd5 17. Jeg5 g6

18. Jxh7 Kxh7 19. Jg5+ Kg8 20. Dh5 f6 21.
Sxg6 Vd7 22. Jxe6 Vh7 23. Sxh7+ Dxh7 24.
Dxh7+ Kxh7 25. Jxf8+ Sxf8 26. Vfd1 Jce7
27. e4 Jb6 28. Vc7 Kg8 29. Sxf6 Jg6 30. Vd8
1-0

Je možné, že také vy souhlasíte s Tarraschovým názorem, že druhá partie, která zůstala bez ceny, překonává první, i když útok, v ní provedený bílým, se neodlišuje originalitou. Ale vždyť, jak se říká, každý má jiný vkus.

Události v diskuzi, o které vyprávíme, se rozvíjely dále. V novinách „Novoje vremja“ byla uveřejněna partie Capablancova – Bernstein s podrobnými poznámkami Capablancovy. Tyto poznámky v časopisu „Šachmatnyj vestnik“ (č. 12/1914) okomentoval Bernstein, v podstatě solidarizoval s Tarraschem.

„Považuji tuto partii za jednu z nejlepších, kterou jsem kdy sehrál“, - píše v novinách Capablancova. A tady je názor O. Bernsteina“

„Závěrečná kombinace je velmi milá, avšak je provedena v pozici, v níž bylo možné vyhrát jakkoliv. Je velmi smutné, že vedením Petrohradské šachové společnosti určené složení poroty (pánové Burn, Znosko-Borovskij a Polner) sdílelo Capablancův názor, vyjádřené s takovou sebejistotou, a přisoudilo mu za partii první cenu „za krásu“. Nebo porota postupovala tak, aby jej utěšila

s ohledem na nezískání první ceny v turnaji? V tom případě je to mnohem nespravedlivější.

Už v roce 1909 jsem psal v „Šachmatnom obozrenii“: „Dávno nastal čas stanovit pravidlo, že ceny za krásu hry na mezinárodních turnajích musí být udělovány samotnými účastníky, nebo, minimálně, prvotřídními maestro, kteří mohou nejsprávněji ohodnotit práci sobě rovných, nebo, koneckonců, volbu sudí přenechat samotným účastníkům turnaje.

Nyní musím opakovat svůj názor a domnívám se, že dokud se nestane obecným, nebude v přisuzování cen za krásu pořádek.“

V časopisu „Šachmatnyj vestnik“ (č. 13) byl uveřejněný následující dopis do redakce jednoho z vedoucích Petrohradské šachové společnosti. B. J. Maljutina.

Vážený pan
p. Redaktor!

Dovolte mně ještě jednou se vrátit k otázce udělení ceny „za krásu“ v petrohradském turnaji mistrů. Důvod k tomu dávají poznámky O. S. Bernsteina k jeho partii s Capablancou. Jelikož komentátor, oponuje Capablancovi, kritizuje rozhodnutí jury v jeho samotné podstatě, proti takovému hodnocení nelze nic namítat: je věcí vkusu, a každý silný hráč, a tím více takový prvotřídní maestro, jako O. S. Bernstein, může s právem na pozornost vyslovit své názory.

Nicméně, jde o to, že O. S. Bernstein se mimo kritiky v podstatě dopouští také polemických výpadů osobního charakteru, když říká: „nebo jury postupovala tak (tj. přisoudila první cenu za krásu Capablancovi), aby jej utěšila s ohledem na to, že nezískal první cenu?! Taková poznámka, byť vyjádřené v podobě otázky, obsahuje těžké obvinění na adresu členů jury. Narážejí na to, že se mohli řídit postranními pohnutkami, znevažuje jejich svědomitost...“

Byvše důvěrně znám s jejich prací i jejich motivy, považuji za svou povinnost vystoupit za jejich dobré jméno a kategoricky potvrdit, že žádné jiné důvody, kromě vnitřního přesvědčení o přednostech dané partie, sudí neměli. Pokud se O. S. Bernstein přidržuje opačného mínění, nechť jej dokáže: onus probandi leží na žalobci. Ale ani já sám si nepřipouštím myšlenku, že by O. S. Bernstein chtěl vrhnout stín na morální hodnotu rozhodnutí jury, a jsem přesvědčen, že ... předá odpovídající vysvětlení.

Závěrem několik slov o způsobu složení jury. Zdá se mně, že O. S. Bernsteinem doporučené zvolení sudí účastníky nebo z nich samotných nezbaví kritiku rozhodnutí; rozepře jsou nevyhnutelné, a není proto třeba ničeho litovat, pokud by kritika zůstávala ve svých zákonných mezích. Co se týká jury, zvolené SPB. turnajovým výborem, tak nelze popírat, že se skládala z vynikajících a vážených hráčů, rezolutně nezajímavých na výsledcích turnaje.

B. Maljutin

Ve druhém dopisu do redakce, taktéž uveřejněném v časopisu, B. Maljutin rozebírá obvinění, přednesené S. Tarraschem. Hle, co píše:

„V č. 11 časopisu se uvádí negativní ohlas dr. Tarrasche o přisouzení cena za nejkrásnější partie mezinárodního turnaje prvotřídních maestro. Redakce, ze svého pohledu, si všímá, že „přisouzení skutečně působí poněkud zvláštním dojmem; za prvé, nikomu do konce turnaje nebylo známo složení poroty a za druhé, rozhodnutí této poroty bylo uskutečněno s neuvěřitelným spěchem, ne-li okamžitě po poslední partii turnaje.“

Z tohoto důvodu se cítím povinen uvést, že zvolení poroty proběhlo dávno před skončením turnaje, a jména jejích členů byla známa všem, kdo pozorně sledoval průběh hry.

Z členů poroty A. Burn a E. A. Znosko-Borovskij, jako korespondenti orgánů tisku byli každodenně na turnaji, koneckonců dobře znali všechny na něm sehrané partie, a S. I. Polnerovi, navštěvujícímu turnaj řídčejí, byly zápis všech partií nějak vážně aspirujících na cenu závčasů předány pro posouzení. Je pochopitelné, že při nevelkém celkovém počtu partií (celkem 75) také procento krásných mezi nimi nemohlo být vysoké.

Za takových podmínek již během samotného turnaje si každý z členů jury mohl udělat určitý názor, který pouze zbývalo prověřit prostřednictvím společné analýzy a výměnou dojmů, zasedání jury, věnované tomuto úkolu, proběhlo v den posledního kola... Jury ještě jednou pozorně posoudila všechny aspirující partie, a také nově navrženou z posledního kola (Lasker – Marshall).

Výše uvedené dokládá, že „spěch“ jury nemůže dávat důvod k výtce o ukvapenosti, a

pokud ano, tak je třeba uznat, že nebyla věcí na škodu. Lze, koneckonců, zpochybňovat rozhodnutí jury fakticky, ale od takových sporů nemůže uchránit ani otálení s hodnocením. Co se týká konkrétně kritiky dr. Tarrasche, tak mu již bylo sděleno, že bezdůvodně klade odpovědnost na jediného Burna; rozhodnutí jury bylo jednomyslné.“

A na závěr se seznamte s článkem mistra Znosko-Borovského, vysvětlujícím motivy rozhodnutí jury („Šachmatnyj vestnik“, č. 14/1914).

O přidělení cen za nejkrásnější partie v Petrohradském mistrovském turnaji

Udělení cen za nejkrásnější partie skončeného mistrovského turnaje vyvolalo v tisku řadu stížností. Zdá se, ani jednou ani jedno přisouzení podobných cen se neobešlo bez všemožných výpadů. Je to i pochopitelné: jakmile se do věcí zamíchá „estetika“, tak objektivní příznaky ustupují subjektivním, konečný výsledek je tady diktován vkusem – jak pak může být dosaženo souhlasu všech?

Vezmeme-li to v úvahu, lze se podívat, že současné útoky nejsou ještě natolik významné. Za prvé, všechny nemluví o tom, že se ceny udělily špatným partiím, ale pouze o tom, proč ze dvou nejlepších partií nedali na první místo tu, kterou chtěli vidět kritici; za druhé, tyto útoky se netýkají podstaty věci, ale různých vedlejších okolností.

Tak, na „Šachmatnyj vestnik“ přisouzení cen zapůsobilo „poněkud zvláštním dojmem“, ze dvou příčin: „nikomu do konce turnaje nebylo známo složení poroty“ a „rozhodnutí této poroty bylo uskutečněno s neuvěřitelným spěchem, ne-li okamžitě po poslední partii turnaje.“ Pokud by dokonce tyto důvody odpovídaly skutečnosti, ani tehdy by nic neřikaly o spravedlivosti rozhodnutí: ať by složení jury nebylo nikomu známo, ať porota rychle splnila svůj úkol, přece jenom může být její rozhodnutí spravedlivé. Ale tyto samotné důvody chybí: tak, sotva byl turnajový výbor povinen informovat redakci časopisu o tom, kdo se stal členem jury, ti, kdož se o turnaj zajímali, to věděl dávno.

Co se týká rychlosti rozhodnutí, tak členové jury, nevynechávají ani jednoho dne, znali všechny partie, když je analyzovali s hráči a dělali k nim poznámky pro periodická vydání. Kromě toho, jim byly předány všechny partie, označené jimi

samotnými a vyhlášené hráči, a oni je nanovo společně přehrávali a rozebírali. Nutno ještě podotknout, že obě nejlepší (dle obecného názoru) partie, které získaly cenu, podle názoru sudích, se zřetelně vyčlenily mezi všemi ostatními, a byly sehrány v předběžném turnaji. To znamená, později připadlo všechny nové partie s nimi srovnávat. Tak se stalo, například, v posledním kole, kdy Lasker velmi pěkně vyhrál s Marshalllem.

Jako ve všem, nejenom v šachu, nezřídka nejvíce milují mluvit nikoliv o podstatě, ale formálně a zejména o osobách, tak sotva překvapí, že p. S. Alapin (soudě podle odkazu na něj v „Hamburger Nachrichten“) v rozhodnutí jury spatřil přání utěšit Capablancu za porážku (pro p. Alapina je odpustitelné nevědět, že Capablancova partie byla vyzvednuta nad ostatní ještě před skončením turnaje) a že dr. S. Tarrasch začal útočit na „zbaveného uměleckého vkusu“ A. Burna, pro kterého jakoby se krása čerpala z masy obětovaných figur (pokud by sečetl obětované, dr. Tarrasch by se přesvědčil, že obětoval dva střelce a kvalitu, ale Capablanca – jednoho střelce a kvalitu: kdo více?).

Pokud se nyní chystám vyložit východiska, z nichž sudí dospěli ke svému rozhodnutí, není to pro to, abych polemizoval s podobnými závěry, ale pouze proto, že se cítím povinen před Šachovým Shromážděním, které nás žádalo poskytnout podrobnou motivaci rozhodnutí (což se kvůli odjezdu A. Burna ukázalo být nerealizovatelným) a ještě s ohledem na uvedené útoky na p. Burna, který nese stejnou odpovědnost jako ostatní sudí.

Můj úkol je usnadněný tím, že nikdo nic nenamítá proti náležitěmu ocenění odměněných partií; znamená to, že připadá mluvit pouze o tom, proč partie Capablanca – Bernstein dostala přednost před partií Nimcovič – Tarrasch nebo, především, jaké defekty jsme ve druhé partii spatřili a jaké dokonalosti v první.

Hlavní vada Tarraschovy partie ja koneckonců ta, které si povšimli také všichni komentátoři: kombinace v ní nebyla originální, vyskytla se již v roce 1889.

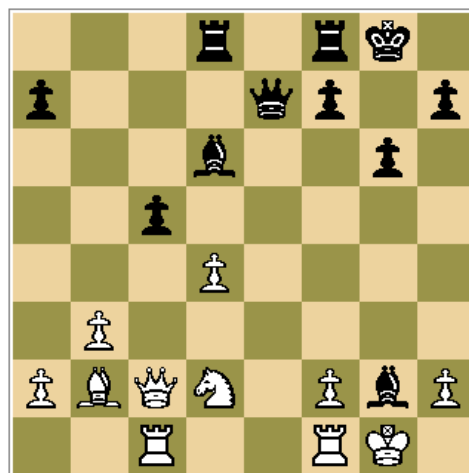
Úloze není nikdy přisouzena cena, pokud má „předchůdce“, snad pouze když se v ní nalezne nové „ztížení“. Jaké ztížení je v dané partii? Tah 22. ...Vf8-e8. Ale vždyť to je tradiční tah. Je zde tak málo variant, že již za pět tahů po první oběti střelce černý získává věž. Nicméně v dalším Tarrasch nehrál

nejlepším způsobem, neboť propásl ve 28. tahu tři tahový mat.

Lze dále říci, že je nádherná celá partie, příprava kombinace? Ne. Protože při postavení střelců na diagonálách a8-h1 a b8-h2 má vždycky celá hra na zřeteli útok na královském křídle a to znamená, že nelze říci, že Tarrasch jej nenápadně připravoval: jak pro bílého, tak také pro černého je zcela předvídatelný. A navíc: je podmíněný zdaleka ne bezchybnou hrou soupeře. Opravdu, ztrácí dvě tempa, aby vyzval g7-g6; ztrácí dvě tempa a zbavuje se jednoho z útočících střelců, aby zlikvidoval jezdce c6; provádí výměnu pěšců a dává černému silný střed, aby ovládl bod d4 – všechny tyto defekty jsou obrovské.

Zavřily se tím, že p. Nimcovič vzal v 19. tahu e3xd4, i když nemohl nevidět hrozící útok, zatímco měl ne-li uspokojivý, tak přece jenom mnohem lepší obranný tah 19.Vf1-e1.

Co znamenají všechny tyto poznámky? Ani jedna partie není uzavřena, a nebýt druhé partie, lepší, než daná, získala by první cenu, protože byla Tarraschem skvěle sehraná a zakončená překrásnou kombinací. Ale jednou podobná partie existovala, všechny tyto nedostatky nemohly být náležitě oceněny; proto jsme přešli k partii Capablanca – Bernstein, ale nejdříve uvedu ještě jednu okolnost, ponechanou sudími bez povšimnutí, a na kterou poukazuje moskevský hráč N. E. Arest. Jde o to, že obětujícíce nikoliv dva střelce, ale pouze jednoho, mohl by Tarrasch vyhrát alespoň brzy a jednoduše svou partii. Právě: místo 19. ...Sxh2+ bylo možné hrát 19. ...Sxg2. Uvádím nejhlavnější varianty, nejprve, pokud bílý bere střelce, pak – pokud ne:

I.20.Kxg2 Dg5+ 21.Kf3

21.Kh1 Df4 22.Kg2 Dxh2+ 23.Kf3 Vfe8 (hrozí 24. ...Dh3) 24.Vfh1 (nebo 24.Vfg1

Df4 25.Kg2 Ve2 a vyhrává; nebo 21.Kh3 Dh5+ 22.Kg2 Dg4+ 23.Kh1 Df4 s přechodem k hlavní variantě): 21. ...Vfe8 (hrozí 22. ...Dg5-f4 Dh2-h3 mat) 22.Vg1 Df4+ 23.Kg2 Ve2 a černý vyhraje.

II.20.dc (20.Vfe1 Dg5 21.Ve3 Sb7+ 22.Kf1 Sa6+ 23.Jc4 Sf4 24.Vce1 Sxe3 25.Vxe3 cd) 20. ...Dg5 21.Sf6 (21.f4 Sxf4 22.Vxf4 Sf3+ nebo 21.h4 Dg4) 21. ...Dg4 22.Sh4 Sxh2+ a mat za 2 tahy.

Těmito variantami chci pouze dokázat, že v sehrané partii nebylo obtížné najít cestu k výhře: toho nebo onoho střelce obětovat – všechno vedlo k výhře přibližně se stejnou rychlostí. Ale to zvláště zdůrazňuje naši mínění o slabé hře Nimcoviče: není vidět, nehodnotit ani tu ani druhou oběť – to není velmistrovské.

Když nyní přistoupíme ke kombinaci Capablancy, musíme především poznamenat, že pokud první oběti (16.b2-b4 a 17.Sd3xb5) jsou poměrně očividné, tak oběť kvality (a dohromady – věže) ve 22. tahu je mnohem silnější, než Tarraschova kombinace: začíná velmi zajímavým tahem (21.Sg3-h4), pak mívá falešnou stopu (28.Dd8-d6) a dělá překrásnou výměnu dam (27.Jd6xe8), zahrnuje v celkovém složitosti 14 tahů, končíce pouze dvěma pěšci navíc; nakonec, vytváří postavení neméně „studiové“, než Tarraschův mat (to poznamenává „Deutsche Schachzeitung“).

Současně nelze vytknout Bernsteinovi špatnou hru, a tento bod se jeví, dle mého osobního názoru, jako rozhodující. Během zasedání jury jsme probírali množství variant, všude nacházejí za bílého výhodnější pokračování (což dělá partii velmi důležitou pro teorii). Nikoliv my jediní: konkrétně všichni komentátoři přicházejí, evidentně, k jednomu a témuž názoru, a to, co se nedávno předkládalo za černého jako záchrana, je nyní zavrženo. Tak, chtěli vidět chybu černého v 15.tahu (místo f6xe5 dávali Jg4xe5), nyní je to zavrženo; zavržená jsou vylepšení ve 14. (místo f7-f6-Jg4xe5), ve 13. (místo D d8-c7-Dd8-e7), ve 12. (místo Se7-c5-dd8-e7) tazích. Viz poslední číslo „Deutsche Schachzeitung“. Zbývá jeden tah: místo e6-e5 všichni doporučují hrát c6-c5. Tady všichni vidí chybu natolik rozhodující, že p. Levenfisch v „Reči“ říká, že p. Bernstein

se stal obětí vlastní kombinace. I pokud by tomu tak bylo, to vše by nezmenšovalo přednosti partie: chyba v 10. tahu sotva přivedla ve 36. výhradně ke dvěma pěšcům navíc!

Nepřiliš zjevná chyba, nebylo velmi snadné ji vyvrátit. Nicméně se podíváme, nakolik lepší bylo c6-c5:

Na 10. ...c6-c5 11.e5 „Deutsche Schachzeitung“ dává návrh: 11. ...cd! 12.Je4! (pokud 12.ef, tak 12. ...gf) 12. ...Jxe4 13.Sxe4 Vab8 atd. (znaky převzaté z časopisu). Nicméně, je jasné, že po 12.ef! (vykřičník ode mě) 12. ...gf 13.Jxd4 fg získává bílý kvalitu: 14.Se4 a 15.Jc6.

Stejně tak chybná je druhá varianta, kterou jsem našel v „Reči“: 11.e5 Jd5 12.Sxe7 Jxc3! 13.Dc2! (znaky novin) 13. ...Dxe7 14.Dxc3 0-0 atd. Bílý konkrétně pokračuje 13.Sxd8! (vykřičník ode mě) 13. ...Jxd1 14.Vxd1 Kxd8 15.Se4 a po libovolném ústupu věže a8 16.dc bez problémů vyhrává.

Ale možná může hrát bílý také na útok – 12.Je4: pokud 12. ...Sxg5, tak 13.Jxg5 a proti Je4-d6xf7 není obrany, protože rošáda není možná. Pravda, sám vidím obranu: 12. ...cd 13.Jd6 Kf8 14.Sxe7 Dxe7 15.Vac1 Dd8 (15. ...Jb6 16.Se4 nebo 15. ...Jb6 16.Jxd4) 16.0-0 Jxe5 17.Jxe5 Dxd6 18.Dh5 De7, nicméně již tato varianta ukazuje, že ne tak jednoduše obstojí věci také pro 10.c6-c5.

Ještě je třeba povšimnout si varianty 13.Vac1 Da5 14.Kf1 0-0 15.Sxe7 Jxe7 16.Jg5 g6 17.Se4 a 18.Dxd4.

Takže, zdá se mně nesporným, že po tahu c6-c5 získával bílý skvělou hru, a to ukazuje, že Capablancův plán zpochybňuje celé uvedené pořadí tahů a že v praktické hře vůbec nebylo snadné nalézt, co je lepší: e6-e5 nebo c6-c5. Všechny tyto úvahy slouží jako základ pro rozhodnutí jury.

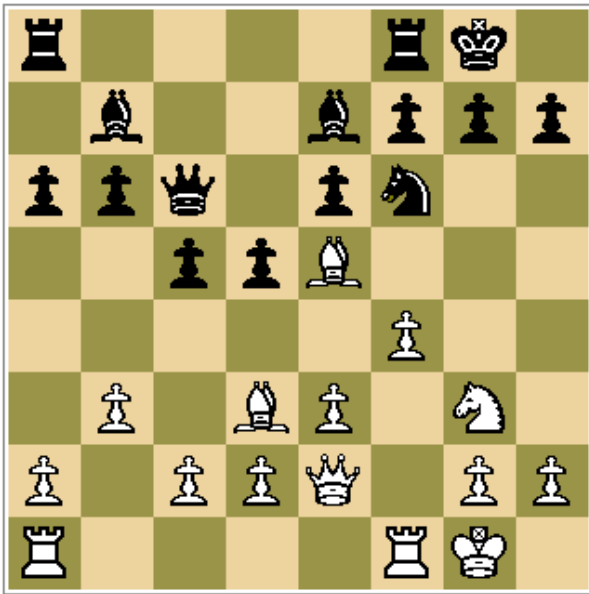
Ke všemu vyřčenému je třeba dodat, že „předchůdcem“, o němž mluví Znosko-Borovskij – je následující proslulá partie:

Rétiho hra

Em. Lasker – Bauer

Amsterdam, 1889

1. f4 d5 2. e3 Jf6 3. b3 e6 4. Sb2 Se7 5. Sd3 b6 6. Jc3 Sb7 7. Jf3 Jbd7 8. O-O O-O 9. Je2 c5 10. Jg3 Dc7 11. Je5 Jxe5 12. Sxe5 Dc6 13. De2 a6

14. Jh5 Jxh5 15.Sxh7+ Kxh7 16. Dxb7 Kxb7 17. Sxg7 Kxg7 18. Dg4+ Kh7 19. Vf3 e5 20. Vh3+ Dh6 21.Vxh6+ Kxh6 22.Dd7 Sf6 23. Dxb7 Kg7 24. Vf1 Vab8 25. Dd7 Vfd8 26. Dg4+ Kf8 27.fxe5 Sg7 28. e6 Vb7 29. Dg6 f6 30. Vxf6+ Sxf6 31. Dxf6+ Ke8 32. Dh8+ Ke7 33.Dg7+ Kxe6 34. Dxb7 Vd6 35. Dxa6 d4 36. exd4 cxd4 37. h4 d3 38. Dxd3 1-0

Capablanca a Tarrasch